

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 2

Kapitel 1:

Hvem startede egentlig krigen?

Enhver, der svinger krigsfaklen i Europa, kan ikke ønske sig andet end kaos."

Adolf Hitler, 3. august 1939

Selv om han af alle konventionelle historikere anses for at være eneansvarlig for Anden Verdenskrig, var det en rolle, som Adolf Hitler var helt uegnet til, både personligt og ideologisk. Som almindelig soldat under Første Verdenskrig var han vidne til sine nære kammeraters voldsomme død, og han blev selv offer for et ulideligt sennepsgasangreb, som næsten kostede ham synet. Fire år ved fronten bragte ham ansigt til ansigt med skyttegravskrigenes ubeskrivelige rædsler, en oplevelse, som han aldrig ønskede gentaget for sig selv eller sine landsmænd.

Efter våbenstilstanden udviklede han nationalsocialismen, hvis centrale princip er bevarelsen af den ariske menneskehed. Hitler lærte, at alle hvide mennesker,

uanset deres individuelle nationalitet, er brødre og søstre af samme race. Derfor er krige mellem ariere brodermordskonflikter, som skal undgås. I krig, klagede han, er de bedste individer de soldater, der mest frivilligt giver deres liv for deres land, og derved forarmer samfundet gennem tabet af dets mest værdifulde medlemmer. Efter sit valg til tysk kansler var Hitlers største passion ikke re-militarisering, men den sociale renovering af hans land. Især kulturelle reformer fascinerede ham, og han ønskede at bruge resten af sit liv på at forny de tyske byer. Da krigen kom, betragtede han den som en afledning fra sin virkelige interesse, og han beklagede ofte, at han ikke var mere lykkeligt beskæftiget med at realisere offentlige byggeprojekter. Som han forklarede flere gange selv under konflikten: "Jeg er en ivrig bygherre, men en modvillig general", en bemærkning, der næppe karakteriserer den rolle som "verdenserobreren", som hans fjender tildelte ham.

Hitler var dog meget interesseret i internationale anliggender, især da de direkte vedrørte den sovjetiske trussel. Sammen ville Det Tredje Rige og det fascistiske Italien fungere som en central "akse", som de andre kontinentale folk kunne samles om og styrke den mellemeuropæiske rygrad. Det kejserlige Japan ville inddæmme kommunismens udbredelse i Asien, mens en alliance med Storbritannien kombinerede verdens største flådemagt med den mest magtfulde hær, den tyske værnemagt. Således inddæmmet ville den sovjetiske kolos implodere uden nødvendigheden af krig. Sådan håbede han.

Men da fjendtlighederne ikke længere kunne undgås, tog Hitler udfordringen op. Hans førstehåndserfaringer på Vestfronten mere end tyve år tidligere gav ham en uddannelse, som ingen formel militæruddannelse kunne give ham. Desuden blev hans politiske kampagner i efterkrigstiden - med deres gentagne vægt på masseaktioner - selv gennemført som kampagner. Der er dog ingen tvivl om, at Adolf Hitlers naturlige evner var de vigtigste faktorer i hans lederskab som den største krigsherre i det 20. århundrede, måske nogensinde. De mange eksempler på hans overlegne evner, der er nævnt i denne historie, understreger Hitlers ubestridelige status som Anden Verdenskrigs førende strateg og leder. Typisk blandt disse var hans egen plan for den afgørende erobring af Belgiens Fort Eben Emael, uden hvilken hele vestkampagnen ikke ville have været mulig, og hans egenhændige redning af de tyske hære i den tidlige vinter 1941, da hele østfronten var på randen af et nært forestående sammenbrud. Disse og mange andre militære bedrifter var uden sidestykke, så meget, at det er umuligt at forestille sig, at nogen anden leder, hverken fra aksemagterne eller de allierede, kunne have gjort det.

Det betyder ikke, at han aldrig begik fejl. Som Hitler sagde om sig selv lige før sin succesfulde invasion af Frankrig i foråret 1940: "Mr. Churchill erklærede for nylig i en radioudsendelse, at han havde talt 16 fejl, som jeg har begået indtil nu i denne krig. Han tager fejl. Jeg har begået mindst dobbelt så mange fejl, som jeg er

klar over! Men hvis Churchill og hans tilhængere kun har begået én fejl, er den langt værre end nogen anden, jeg nogensinde har begået; nemlig da de startede denne krig, som uundgåeligt må ende, uanset dens udfald, med opløsningen af det britiske imperium."

Hitlers største fejl, som han sent indrømmede, var, at han stolede på den tyske generalstab. Fordi han var en mand af sit ord, kunne han ikke forestille sig, at nogen anden, især en tysk officer, ville handle vanærende. Alligevel lå ansvaret for det endelige nederlag i 1945 primært hos nogle tyske generaler, den værste flok forrædere, der nogensinde er blevet påført noget land. I modsætning til sine vestallierede kolleger blev Hitler ikke født med en sølvske i munden. Rigdom, social status, politik som sædvanlig og personlig magt eller prestige - de samme ting, som besatte F.D.R. og Churchill - frastødte ham. Mens Roosevelt hyggede sig med New Yorks finansielle elite i Hyde Park, solgte en fattig Hitler sine akvareller i Wien for nogle få floriner. Senere, da Hitler risikerede sit liv som navnløs soldat på Vestfronten, sendte Churchill fra det sikre indenrigsministerium i London tusindvis af australiere til meningsløs massakre på Gallipolis strande, og Stalin var røver i zartidens Rusland.

Hitler har så længe været forbundet med det værste tyranni, verden nogensinde har kendt, at enhver, der lærer sandheden om hans styre at kende, altid bliver forbløffet. At se ham i sammenhæng med hans egen tid tydeliggør meget. Indtil slutningen af Første Verdenskrig var Tyskland styret af et forældet monarki. Da det forsvandt, blev landet splittet mellem selvudnævnte marxister, der kun så Tyskland som en fodskammel for Sovjetunionen, kapitalistiske konservative, der var mere interesserede i at bevare deres rigdom end deres race, og kabaretdemokrater, der svælgede i 20'ernes "dejlige dekadence". Kort sagt havde Tyskland simpelthen ikke en tradition for god regeringsførelse.

Da Hitler blev kansler, havde han ikke noget fortilfælde at bygge en fornuftig administration på, men det kaos, der overvældede hans nation, skreg efter at blive erstattet af en ny offentlig orden. De eneste alternativer, han stod over for, var autoritært styre eller social opløsning. Det er sandt, at han var en af de mægtigste mænd i historien, men ikke på grund af de regeringsbeføjelser, han besad, eller de væbnede styrker, han havde til rådighed, men på grund af sit folks overvældende hengivenhed. Ingen anden person var mere elsket af sine medborgere. Han regerede heller ikke uden deres samtykke. De havde trods alt valgt ham til magten som deres juridiske repræsentant. Bagefter konsulterede han dem altid om sine vigtigste beslutninger i fredstid ved hjælp af folkeafstemninger, hvor de blev bedt om at stemme for eller imod hans politik. Disse folkeafstemninger, hvis integritet blev overvåget af internationale overvågningskommissioner, hvorefter nogle kom fra lande, der var fjendtligt indstillet over for Tyskland, blev konsekvent godkendt af

det nationalsocialistiske regime af 90 % af vælgerne og derover, oftest i den øvre del af denne procentdel. For eksempel gik 2,64 millioner stemmer (98,8 %) af de 2,94 millioner stemmer, der blev afgivet ved valget i Sudeterlandet den 4. december 1938, til NSDAP. Tidligere samme år, da Hitler spurgte det østrigske folk, om de ønskede at blive en del af Det Tredje Rige, svarede 99,7 % bekræftende.

Ingen demokratiske politikere på jorden, hverken før eller siden, har nogensinde opnået en sådan opbakning. Forståeligt nok var deres dybtliggende had til denne ekstremt populære mand forankret i personlig jalousi. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush og alle de andre af jødernes frontfigurer kunne aldrig opnå mere end en brøkdel af den støtte, Adolf Hitler fik fra *sine* medborgere. Hvis demokrati er "folkets styre", så var han en "demokrat" i ordets egentlige betydning. Som han selv spurgte: "Hvor findes der et lignende 'demokrati' i andre lande? Hvor ellers er folk og lederskab, nation og regering smeltet så fuldstændigt sammen og står så tæt på hinanden?" Alligevel, som Føreren gjorde det klart i sin "bordtale", betragtede han Det Tredje Riges populistiske stat som en bro til en forestillet raceautoritær republik modelleret efter den amerikanske forfatning med dens immigrations- og naturaliseringslove, som han beundrede så meget. Tragisk nok blev denne vision om frihed udslettet af udlændinge, som foretrak masseødelæggelse frem for politisk frihed.

Der er måske ikke noget, der bedre illustrerer forskellene mellem aksemagternes og de allieredes ledere end en sammenligning af de gaver, de udvekslede under krigen. I anledning af sin 59-års fødselsdag i 1942 modtog Mussolini fra Hitler et smukt indbundet, komplet sæt af Friedrich Nietzsches værker, den store filosof fra det 19. århundrede. Samme år sendte Franklin Roosevelt en kasse bourbon til Winston Churchill på *hans fødselsdag*.

Kun seks år før hans land erklærede krig mod Det Tredje Rige, svarede Churchill, da han blev spurgt af en journalist fra *London Times*, hvad han mente om Adolf Hitler, at hvis England nogensinde blev ramt af katastrofer som dem, der overvældede Tyskland, ville han bede til Gud om en genial mand som Føreren til at lede det britiske folk mod deres frelse. Endnu mere forbløffende er det, at Churchill i det foregående årti skrev en lang artikel til Londons prestigefyldte *Illustrated Sunday Herald* (8. februar 1920), hvor han beskrev kommunismen som et morderisk tyranni ledet af jødiske terrorister, hvis revolutioner ubarmhjertigt skal udslettes, uanset i hvilket land de dukker op.

I det samme årti erklærede han: "Det er den civiliserede verdens pligt at genere obre Rusland. Sovjet repræsenterer ikke Rusland. De repræsenterer et internationalt koncept, som er helt fremmed og endda fjendtligt over for det, vi kalder civilisation. At vinde over Rusland, militært og moralsk, ville være for stor en opgave for sejrherrene fra Første Verdenskrig alene, og da vi er nødt til at gøre det,

vil vi gøre det sammen med Tyskland. Tyskland kender Rusland bedre end nogen anden. Det vil være den store mulighed for hende. Intet er muligt i Europa uden Tyskland; alt er muligt med Tyskland." Men da Hitler fulgte hans forslag ved at gribe "den store mulighed" for at angribe Rusland, fordømte Churchill ham som en "aggressor" og sendte militær hjælp til de sovjetter, han hævdede at foragte.

På trods af disse forvirrende uoverensstemmelser fortsætter konventionelle historikere med at hylde ham som en af det 20. århundredes mest berømte helte for hans kompromisløse modstand mod Adolf Hitler og alt, hvad den tyske leder stod for, idet de ignorerer hans antikommunistiske og endda antijødiske udtalelser, som blev offentliggjort mindre end 20 år før Anden Verdenskrig. Måske kan Churchills modsætningsfyldte personlighed forstås i sammenhæng med hans livslange kamp med alkoholisme. En af hans mest mindeværdige vittigheder kom som svar til et kvindeligt parlamentsmedlem, der bittert beklagede sig over, at han bragte det ophøjede organ i miskredit ved ofte at optræde i beruset tilstand. Han gik behændigt uden om det spørgsmål, hun rejste, og erklærede: "I morgen er jeg ædru. Men du, madame, vil stadig være grim!"

I et lignende møde blev han antastet af Lady Astor, som for nylig var blevet opmærksom på omfanget af hans skurkagtighed: "Hvis jeg var din kone," sagde hun til ham, "ville jeg putte gift i din whisky!" "Og hvis jeg var din mand," vendte han sig mod hende, "ville jeg drikke den!"

Selv hans bedste ven, Franklin Roosevelt, omtalte ham kaustisk som "den fordrukne bums". Da Sumner Welles besøgte den britiske premierminister i sommeren 1940, fandt han ham efter sigende i en usammenhængende, alkoholiseret tåge. En medvirkende faktor til hans følelsesmæssige ustabilitet kan have været Churchills politisk problematiske ophav, som han forsøgte at holde hemmeligt. Hans mor var Jenny Jerome, en amerikansk jødinde. Når Franklin Roosevelts jødiske baggrund desuden inddrages i den øverste allierede ledelse, bliver dens racemæssige identitet og oprindelse til det uudslettelige had til Hitler tydelig.

Churchills personlige adfærd overskred ganske vist ofte grænserne for det excentriske og grænsede til ægte galskab, som f.eks. hans vanvittige forkærlighed for at bære kvindeundertøj og nøgen ekshibitionisme. For eksempel konfronterede han under et besøg i Washington D.C. i 1942 en forskrækket F.D.R. helt nøgen og forklarede kun: "Ser du, hr. præsident, jeg har intet at skjule for dig!" Ved en senere lejlighed blev premierministeren så følelsesmæssigt overvældet af synet af britiske bombefly, der fløj lavt over ham under en træningsmission, at han tog alt sit tøj af og derefter løb skrigende nøgen hen over tamarakken til stor forbløffelse for de forsamlede RAF-officerer og flyselskabernes ledere. Offentlighedens kendskab til beklagelige hændelser som disse blev naturligvis undertrykt af hensyn til den nationale sikkerhed og moral indtil længe efter 1945.

Men Churchills motiverende impuls var en patologisk lidenskab for krig og den menneskelige ødelæggelse, den medfører. På Casablanca-konferencen funderede han over for Roosevelt, at der kun kan gøres fremskridt i krigstid; der er kun selvtilfredshed i fred, hævdede han. Dr. Goebbels så Churchill som det 20. århundredes modstykke til den græker, der brændte det smukke Dianatemple i Efesos i 356 f.Kr. bare for at udødeliggøre sig selv; premierministeren var "en ødelæggelsesfaktor. Han vil helt sikkert gå over i historien som Europas Herostratus, der kun er i stand til at forevige sit navn ved at ødelægge det, som mange generationer har opbygget gennem adskillige århundreder" (17. marts 1945).

Langt fra hans idealiserede image som forsvarer af etisk adfærd var hele Churchills karriere bygget på list og umoralsk manipulation. For eksempel fik han i juni 1941 Sir William Stephenson, chef for den britiske efterretningstjeneste i Nordamerika, til at levere et brev til det amerikanske udenrigsministerium, som angiveligt var skrevet af major Elias Belmonte, og som beskyldte den bolivianske militærattaché i Berlin for at være leder af et komplot om at vælte LaPaz-regeringen med Hitlers hjælp og oprette en nazistisk marionetstat i Sydamerika. Selv om brevet var helt fabrikeret af Stephenson, blev det ukritisk accepteret som autentisk af den amerikanske presse og Roosevelt-administrationen, hvilket fik den uskyldige bolivianske major til at blive afskediget i vanære og fik hans vildledte landsmænd til at erklære Tyskland krig.

Bolivias tyske befolkning blev efterfølgende interneret i de næste fire år under forhold, som sydamerikanske fængsler er berygtede for. I mellemtiden var det egentlige formål med Churchills bedrag at give F.D.R. endnu en færdiglavet undskyldning for at opildne den amerikanske offentlige mening mod Det Tredje Rige. Lige i hælene på denne propagandasucces forfalskede Stephenson et "hemmeligt nazikort", som detaljeret beskrev Hitlers planer om at overtage Sydamerika. De konstruerede afsløringer i dette perfide dokument blev slugt råt af den amerikanske præsident.

Et årti tidligere, i begyndelsen af 1930'erne, var Winstons politiske karriere gået i stå. Spillegæld, som hans uduelige søn Randolph havde pådraget sig, truede med konkurs og tab af hans elskede landejendom, Chartwell. I desperation meldte han sig ind i "Focus", et hemmeligt selskab bestående af et dusin tidligere politikere, som havde mistet deres behagelige regeringsjobs under depressionen, og som var fast besluttet på at genvinde dem på enhver mulig måde. Jøderne var klar over, at disse arbejdsløse "statsmænd" ville sige eller gøre hvad som helst for at komme tilbage til magten, og fra "Focus" fiskede de flere ikke-jødiske stråmænd, som skulle være frontfigurer for deres planlagte ødelæggelse af Tyskland. Deres største fangst var Winston Churchill.

Fra 1936 blev indbyggerne i "Focus" rigt finansieret af American Jewish Con-

gress, London Board of Deputies of British Jews og afdelingens præsident, formanden for British Shell, Sir Bernard W. Cohen. De betalte Churchill 50.000 pund for at agitere mod Hitler, som han, som nævnt ovenfor, personligt beundrede. Churchills ry som prostitueret for anti-nazistiske sager voksede. Seks år senere fortalte han Franklin Roosevelt, at han var "gift med den zionistiske politik".

I 1938 blev Winston betalt 800.000 dollars af den adlede jødiske plutokrat Sir Henry Starchos, som mistede sine monopolistiske besiddelser i Østrig efter *Anschluss*. Hans opgave var at fordømme landets union med Riget på trods af internationalt kontrollerede folkeafstemninger, hvor langt størstedelen af østrigerne stemte for at slutte sig til Tyskland. Samme år sendte regeringen i Prag den pro-kommunistiske udenrigsminister Jan Masaryk til London med 2 millioner pund til "Focus" og ordrer til medlemmerne om at vælte Neville Chamberlain, som tjekkerne mente var for blødsoden over for Føreren. Tyskerne fik kendskab til Churchills accept af udenlandske penge og informerede Chamberlain lige før München-aftalen, som var en af grundene til, at den faldt ud til Hitlers fordel. Men Churchills nye, lukrative karriere som hyret talerør for jødiske dagsordener var sikret.

Under den såkaldte "London Blitz" blev Churchill hyldet af den allierede presse for mandigt at stå sammen med det engelske folk, dele deres farer og trængsler og opmuntre dem til at følge hans personlige eksempel på trodsigt mod. Faktisk kendte den britiske efterretningstjeneste i god tid til alle tyske luftangreb og sendte i al hemmelighed oplysningerne videre til Churchill, som altid flygtede til sit private tilflugtssted på landet. Ingen andre var i stand til at undgå blitzen via denne fortrolige flugtrute. Da der blev givet grønt lys, sneg han sig tilbage til London, hvor han spankulerede rundt foran nyhedskameraerne, mens han lavede en V-for-sejr-mudra med sine to tykke, cigarplettede fingre og trodsigt mumlede: "Vi kan klare det!"

Om eftermiddagen den 14. november 1940 var han netop kørt ud af London for at undgå Luftwaffes forventede tilbagevendende, da en hemmelig rapport fra hans kodebrydere informerede ham om, at bombeflyenes næste mål i stedet ville være Coventry. Da Churchill vendte tilbage til hovedstadens sikkerhed, stillede han sig trodsigt op på taget af sin hovedkvartersbygning og udfordrede ikke-eksisterende nazister på himlen med sin knyttede næve til fordel for journalister og fotografer. Billeder af premierministerens ukuelige mod blev udstillet over hele verden, mens Luftwaffe bombede Coventry langt væk.

Som et eksempel på hans afskyelige ligegyldighed over for den britiske civilbefolkningens lidelser fik Churchill natten til den 10. maj 1941 besked om, at et særligt kraftigt luftangreb på London forårsagede kaos uden sidestykke. Med hans egne ord: "Da der ikke var noget, jeg kunne gøre ved det, gik jeg ind i mit private

fremvisningsrum, hvor jeg nød at se en film af Marx Brothers." Man kan undre sig over, hvordan londonere, der kæmpede for deres liv i undergrundsstationer, ville have haft det med Churchill, hvis de havde vidst, at han i mellemtiden fniste af en jødisk amerikansk film i den luksuriøse sikkerhed i sit sommerhus på landet.

I juli 1944, med et svækket rige mindre end et år fra nederlag, beordrede Churchill et miltbrandangreb på den tyske civilbefolkning. Hans forfærdede generaler overtalte ham kun til ikke at begå masse mord ved at minde ham om, at Hitler helt sikkert ville gøre gengæld og med rette sende V-1 flyvende bomber bevæbnet med giftgas-krigshoveder mod London. Det tog dem en måned med argumenter at overbevise ham om, at han måtte opgive sine planer om arisk folke mord. Som han senere brokkede sig: "Parsons blandt mine generaler har forhindret mig i at gennemføre det". Hvis hans miltbrandangreb var blevet gennemført, ville stort set alt levende på det europæiske kontinent være blevet udslettet, inklusive indbyggerne i alle allierede og neutrale lande.

På trods af sin kærlighed til blodsudgydelser var Churchill, udover at være en fysisk kujon, en yderst dårlig militarist. Under Første Verdenskrig sendte han som chef for Admiralitetet tusindvis af australske infanterister i døden i en dødsdømt invasion af Tyrkiet. Gallipoli-debaklet var ikke bare et nederlag, men en alvorlig ydmygelse for de allierede over for simple tyrkere, som ville have givet enhver anden øverstbefalende livstid. Churchill var dog mere en snu politiker end en militær leder, og 25 år senere var han tilbage ved magten igen. Han gentog sin bommert på en langt større skala af død ved at om dirigere de allieredes strategi, imod både britiske og amerikanske rådgiveres formaninger, til det, han insisterede på var "Europas bløde underliv".

Titusinder af allierede soldater faldt i et italiensk felttog, der unødvendigt forlængede krigen og aldrig gav dem strategisk succes. Efter næsten to års lidelser og nedslagtninger sad de angloamerikanske styrker stadig fast i Italien, da Tyskland overgav sig. Alt sammen takket være Churchills forsikringer om, at de ville "opnå et hurtigt gennembrud i Østrig" tilbage i 1943. Ralph Edwards, direktøren for Storbritanniens flådeoperationer, som arbejdede tæt sammen med Churchill under hele krigen, beskrev ham som "uden tvivl en af historiens værste strateger" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchills kunstigt bevarede ry som århundredets største taler på det engelske sprog er kun en del af hans vedvarende bedrageriske image. Hans medrivende radioudsendelser opfordrede briterne til at kæmpe, udholde og dø i den krig, han længe havde forberedt for dem. I høj grad takket være disse inspirerende udsendelser holdt det britiske folk ud under de værste omstændigheder i seks lange år, hvor en halv million af dem mistede livet. I al den tid skjulte han omhyggeligt de mere end generøse fredstilbud, som Hitler havde givet Storbritannien. Han

skjulte også den virkelige identitet af den berømte stemme, som engelske mænd og kvinder troede tilhørte deres heroiske premierminister. Mange af de sølvtunge udsendelser, der blev tilskrevet ham, blev faktisk indtalt af Norman Shelly, en radioskuespiller, der blev udvalgt for sin evne til at efterligne Churchill ved lejligheder, hvor han var for fuld eller havde tømmermænd til at tale offentligt.

Den vedvarende offentlige fremstilling af Winston som en forkæmper mod diktatur er i strid med hans ofte udtalte ambition om at skabe, som han foreslog Roosevelt den 20. maj 1943, en "verdensdiktator", som for evigt ville fratage sin egen franske allierede ethvert militær og reducere de få tyske overlevende fra krigen til evig slavestatus. Den globale magt skulle begrænses til det britiske imperium, USA og Sovjetunionen. Roosevelt var enig, blot med den forskel, at titlen "moderator" ville være mere politisk acceptabel.

Churchill levede i en overmoden alderdom, blev overvægtig på luksuriøse fester, skrev censurerede, selvtjenende historier og overmalede dusinvis af malerier, der er lige så amatøragtige, som de er glemte. Da døden endelig indtraf i 1965, efterlod han sig instruktioner til en prangende begravelse, som blandt andre udslag af storhedsvanvid specificerede, at alle kraner langs Themsens bredder skulle sænkes, når hans overdimensionerede kiste flød forbi. Som i Shakespeares *Stormen* kunne hele det britiske folk i det øjeblik have udbrudt: "Sikke en tredobbelt idiot jeg var, da jeg tog denne drukkenbolt for en gud og tilbad dette dumme fjols!"

Ligesom Churchill var F.D.R. en mester i public relations. Han vidste, hvordan han skulle indynde sig hos vælgerne som deres "amerikanske landsmand", og hans regelmæssige radioudsendelser, de såkaldte "fireside chats", var nøje tilrettelagt for at understrege hans ydmyge, hjemlige, "æbletærte"-persona. Hitler og nationalsocialismen interesserede ikke F.D.R. det mindste før 1937. Det var valgår, og den glatte politiker var bange for, at han ville ende sit offentlige liv som præsident i én periode. Fire år tidligere var han trådt ind i Det Hvide Hus og havde storslået forsikret amerikanerne om, at han ville gøre en ende på den store depression. Men hans demokratiske programmer, der var gennemsyret af korruption, førte ikke til noget, og den nationale arbejdsløshed var stadig stigende. Som Føreren sagde om Roosevelt: "Hvis hans økonomiske politik var fortsat på ubestemt tid i fredstid, er der ingen tvivl om, at den før eller siden ville have bragt denne præsident til fald, på trods af al hans dialektiske kløgt."

Det er klart, at F.D.R.'s karriere afhang af landets økonomiske sundhed. Han indså til sidst, at den eneste måde at få landet på fode igen var ved at sætte gang i produktionen, og den hurtigste metode var massiv våbenproduktion. For at retfærdiggøre omdannelsen af amerikanske fabrikker til våbenfabrikker var det dog nødvendigt med en alvorlig trussel eller i det mindste en illusion om en sådan.

Som en nylig fjende var Tyskland et passende skræmmebillede. Jøderne, som dominerede den amerikanske presse og filmindustri, var begejstrede for at være Roosevelts mest hengivne propagandister. Sammen med hans alarmistiske retorik skabte en overflod af anti-nazistiske Hollywood-film og ubarmhjertig avisagitation mod Hitler til sidst et nationalt hysteri i en sådan grad, at en invasion syntes nært forestående. I dette kunstige klima af frygt var præsidenten i stand til at få sine oppustede militærudgifter igennem en kongres, der var skræmt af vælgerens uro. Og ved at råbe op om den dødbringende trussel mod USA, som Nazityskland (ikke større end Texas) udgjorde, lykkedes det præsidenten at aflede opmærksomheden fra den langvarige, forværrede depression, som han ikke var i stand til at løse.

Selv om hans panikagtige våbenproduktion begyndte at stimulere den nationale produktion, er våben letfordærlige varer, som skal bruges, ellers rustner de og bliver forældet af teknologiske fremskridt. Til det formål havde Roosevelt brug for krig. Gennem sin flydende agent i Europa, William C. Bullitt, gav han hemmelige løfter om, at Warszawas politikere kunne regne med de allieredes væbnede indgriben, hvis de fremprovokede en militær konfrontation med Det Tredje Rige. Således narret til at tro, at de kunne mæske sig i en billigt vundet sejrsmåltid, fremskyndede polakkerne fjendtlighederne (som beskrevet nedenfor), hvilket gav bagslag på den værst tænkelige måde. Men da krigen begyndte i Europa, fik Roosevelts planer om deltagelse et alvorligt tilbageslag på grund af nationale meningsmålinger, som viste, at det store flertal af amerikanerne var imod amerikansk deltagelse i enhver krig, medmindre der var tale om et bevidst angreb. Som den fuldendte politiker, han altid har været, førte han en energisk kampagne på en populær "fredsplatform" til præsidentvalget i 1941.

I mellemtiden manøvrerede han konstant for at provokere Hitler til at erklære krig mod USA ved at give krigsskibe til Royal Navy, sende forsyninger til England på amerikanske fragtskibe eskorteret af destroyere fra U.S. Navy og endda direkte assistere britiske militæroperationer. Et af de mest opsigtsvækkende eksempler var *Bismarcks* position, som et PBY-vandfly fra den amerikanske flåde sendte til briterne, der ikke tidligere havde kunnet finde det, så de kunne sænke det tyske slagskib med store tab af menneskeliv til følge. Samme måned blev Roosevelt valgt af vælgere, der var overbevist om, at han var fast besluttet på at holde deres land ude af den europæiske konflikt, og han instruerede sin flåde om at "skyde på aksemagternes krigsskibe, når som helst og hvor som helst de blev fundet". Dette gik langt ud over alle andre brud på den amerikanske neutralitet og udgjorde en krigserklæring. Alligevel nægtede Hitler stædigt at bide på krogen.

Den 9. august 1941 lovede Roosevelt i al fortrolighed Churchill under Atlantic Charter-konferencen, at han ville "arbejde for en hændelse", som ville trække

USA ind i krigen mod de fleste af hans landsmænds vilje. Senere rapporterede Winston til kong George VI, at præsidentens strategi ikke var at erklære krig, men at fremprovokere den ved at skabe en hændelse. Den 30. oktober året før havde F.D.R. alvorligt intoneret over den nationale radio: "Og mens jeg taler til jer mødre og fædre, vil jeg give jer endnu en forsikring. Jeg har sagt det før, men jeg vil sige det igen og igen og igen: Jeres drenge vil ikke blive sendt ud i nogen udenlandske krige!" Selv i dag indser i det mindste nogle amerikanske forskere sammen med Gore Vidal, at "Roosevelt fortalte løgne for at få os ind i krigen mod Hitler, og i betragtning af dyrets natur var og er mange mennesker glade for, at han gjorde det."

Frustreret og ængstelig for, at hans trusselsbaserede økonomi ville udløse et nyt, endnu mere alvorligt økonomisk kollaps, hvis USA ikke snart kom i kamp, bankede præsidenten på det, historikeren Harry Elmer Barnes kaldte "krigens bagdør". Den blev åbnet af Tysklands Anti-Comintern-partner. Under den samme Atlantic Charter-konference gav Churchill og Roosevelt udtryk for deres fælles ønske om at angribe Japan, som dengang stadig var en neutral nation, efter august 1941. Deres plan blev bifaldet af Cordell Hull og andre politiske ja-sigere, der omgav præsidenten, men hans militære rådgivere bekræftede, at USA ikke ville være militært i stand til at risikere fjendtligheder før sent på efteråret.

Tidligere, den 26. juli 1941, havde F.D.R. allerede indført en international olieembargo mod japanerne på grund af deres invasion af Kina, som naturligvis ikke kom ham ved, fordi der ikke var nogen amerikanske interesser der. Hans handling var en økonomisk handling med dødelig aggression, fordi Japans industrielle eksistens var helt afhængig af importeret olie fra udlandet. Eksperter på begge sider af Stillehavet beregnede, at det japanske samfund ville gå i opløsning i fattigdom og sult i det følgende forår. Roosevelt håbede, at hans embargo ville anspore japanerne til at slå til først og dermed samle folkelig opbakning til hans engagement i Anden Verdenskrig.

Skuffende nok reagerede det japanske kabinet ikke med trods, men med forsoning. Udenrigsminister Shigenori Togo sendte en "fempunktsplan" til Washington, hvor han tilbød vigtige indrømmelser, herunder afkald på områder i Kina, som amerikanerne specifikt havde nævnt, og selvbegrænsning af japansk ekspansion i udlandet for at afhjælpe overbefolkning. Han forsøgte desuden at få genoptaget forhandlingerne for at diskutere kabinettets "plan" for normalisering af forholdet mellem de to magter. Men Roosevelt havde alt andet end fred i tankerne. Han besluttede at indlede fjendtlighederne så hurtigt som muligt, med eller uden det amerikanske folks godkendelse. Han havde allerede besluttet at iværksætte et amerikansk luftangreb fra Claire Chennaults baser i det østlige Kina mod Japan i midten af november. Faktisk havde præsidenten godkendt snigangrebet tre dage

før, han indførte olieembargoen. Churchill, som længe havde været desperat efter, at USA skulle gå ind i krigen, blev informeret om de gode nyheder af den amerikanske udenrigsminister, Cordell Hull, via tophemmelige diplomatiske koder.

En artikel i *Los Angeles Times* på 60-årsdagen for det japanske angreb i 1941 med overskriften "Japan brød USA's kodeks før Pearl Harbor, viser forskning". Skribenten Valerie Reitman rapporterede, at en ung japansk-amerikansk historielærer ved Kobe University fandt skriftlige optegnelser fra Roosevelt-tiden, som blev afklassificeret af den amerikanske efterretningstjeneste i 1996. Toshihiro Minohara opdagede dem blandt oplysninger om hemmelige koder fra før krigen på U.S. National Archives i College Park, Maryland. Vedlagte mikrofilmdokumenter viste japanske oversættelser af F.D.R.-telegrammer til forskellige ambassadører og allierede ledere. Kryptografer i Tokyo havde tilsyneladende brudt præsidentens øverste diplomatiske koder.

For at få det bekræftet bad Minohara Dr. Satoshi Hattori, professor i moderne historie ved Kobe University, om at foretage en særlig søgning i Tokyos diplomatiske arkiver. I en mappe med titlen "Special Documents" fandt Hattori 34 maskinskrivne kommunikationer, de fleste på engelsk, om tophemmelige amerikanske og britiske diplomatiske diskussioner i månederne og ugerne før den 7. december. Japanerne læste Roosevelts beslutning om at angribe dem i midten af november. Togo, som var en stærk fortaler for fredelige relationer med USA, og som tidligere havde modsat sig "høgene" i kabinettet, fik kendskab til hans dobbeltspil og skrev i sine efterkrigserindringer: "Jeg var så chokeret, at jeg blev svimmel. På dette tidspunkt havde vi intet andet valg end at handle." Først efter at have læst præsidentens dolkestødsplan for sig selv, besluttede selv "duerne" i den japanske regering at slå til, før han kunne ramme dem først.

I mellemtiden var Roosevelts hemmelige plan om uden varsel at angribe et folk, som USA stadig var i fred med, blevet sat i bero på grund af logistiske forsinkelser. Den 22. november fik han besked fra Lauchlin Curie om, at bombeflyene og deres besætninger ikke ville kunne nå frem til de kinesiske baser før slutningen af december. Angrebet ville blive iværksat senest kort tid efter nytår 1942. De 2.400 amerikanere, der døde ved Pearl Harbor, indså aldrig, at de blev ofret for deres præsidents uofficielle sammensværgelse om at involvere dem i en ulovlig krig. Efter at have brudt hans diplomatiske kode vidste japanerne, hvad han i virkeligheden var ude på, og de kom ham i forkøbet med cirka en måneds forsinkelse.

Men med ét slag gav de ham den krig, han længe havde søgt for at redde sin politiske hals ved at forynge den amerikanske økonomi gennem massiv våbenproduktion. Nu tjente det overvældende flertal af amerikanerne med glæde hans sag i den tragiske vildfarelse, at de forsvarede deres land. De valgte ham til en hidtil

uset fjerde embedsperiode. På det tidspunkt var Roosevelt dog allerede ved at dø af terminal gonoré; det sidste slag ville være en hjerneblødning.

Sir Robert Craigie, Englands repræsentant i Tokyo, erklærede, at japanerne var uskyldige ofre for Roosevelts imperialisme og Churchills hemmelige planer om at inddrage USA i krigen, uanset hvad det ville koste af menneskeliv. Craigie havde været et personligt vidne til det sidste halve års intriger, som disse to internationale forbrydere havde vævet. Han blev bakket op af kongresmedlemmet Hamilton Fish, som inderligt havde støttet præsidentens anmodning om en officiel amerikansk krigserklæring, men som senere indrømmede, at "Roosevelt var den vigtigste anstifter og ildsjæl, der tændte luntten til krig."

Ligesom Churchill (og alle andre verdensledere) forstod Roosevelt godt det jødiske spørgsmål og sympatiserede endda personligt med de tyske nationalsocialister, som han hyklerisk førte en udryddelseskrig imod så sent som i februar 1943: "Man kan ikke rigtig bebrejde nazisterne for det, de gjorde mod jøderne", betroede han general Auguste Nogues, den franske kommandant i Marokko, under Casablanca-konferencen, "for hvis det tyske folk skulle have lidt det, de gjorde, før nazisterne kom til magten, ville ingen andre mennesker i verden have handlet anderledes". F.D.R.'s forståelse af jøderne gør hans og Churchills villige lydighed over for dem så meget desto mere umoralsk. Han var ikke en tåbelig idiot, men bevidst om den ondskab, han tjente.

Franklin Roosevelt døde før afslutningen af den krig, som han mere end nogen anden person var skyld i. I de sidste måneder mødtes han i Jalta med sine berygtede medsammensvorne. Fysisk svækket af en syfilissygdom og mentalt ude af balance sad han til fotografering mellem en beruset Churchill, hvis imperium var så godt som væk, og Stalin, som, mens han funderede over vestmagternes svækkede tilstand, personificeret af disse to ynkelige figurer, smilede hemmeligt for sig selv, som den kommunistiske kat, der lige har slugt den kapitalistiske kanarieugl. I sin beskrivelse af den sovjetiske potentat på Jalta skriver *Encyclopaedia Britannica*: "Han var en formidabel forhandler, og han overlistede disse udenlandske statsmænd."

Han blev født som Joseph Vissarionovich Dzhugashvili i 1879 og skiftede navn til "Stalin" (fra det russiske ord for "stål", *stal*), efter at han var blevet glødende kommunist. Da de tidlige tyske sejre rev Sovjetunionen i stykker, jamrede han: "Alt, hvad Lenin byggede for os, er tabt for evigt!" Da aksemagternes fremmarch fortsatte i løbet af den første sommer i 1941, gik han på en længere duktur, låst inde i sin afsidesliggende *datja*, og efterlod Sovjetunionen fuldstændig på afveje. Selv om den tyske invasion var begyndt den 22. juni, var Stalin for fuld til at holde en offentlig tale før den 3. juli; selv da kunne han kun mumle i en lav monoton, der ikke inspirerede til andet end defeatisme. Hans alkoholiske sabbatår

må dog have gjort ham godt, for han blev til sidst ædru nok til personligt at lede forsvaret af Moskva den følgende vinter. Kynisk opgav han den marxistiske retorik, som han havde levet efter hele sit liv, og fremstillede pludselig sig selv som en slavisk nationalist, der var større end livet. Den hykleriske positur virkede, og millioner af indtil da demoraliserede russere sluttede op om det vellykkede forsvar af deres hjemland.

I resten af krigen viste han sig at være en fremragende krigsherre, ikke så meget på grund af sine militære evner - som han stort set ikke besad - som på grund af sin hensynsløse reorganisering og ledelse af USSR's væbnede styrker. Stillet over for deres omfattende demoralisering på grund af uafvendelige nederlag forstærkede han sit lands modstand ved at indføre et system af kommissærer i Den Røde Hær, som bogstaveligt talt stod bag de russiske soldater med pistolerne klar til at skyde enhver mand, der vaklede. Sammenlignet med det samlede antal personer (7.500), der arbejdede for Tysklands Gestapo i 1939, havde Sovjetunionen på samme tid ikke mindre end 366.000 hemmelige politifolk ansat.

Stalin skal have ros for, at han allerede havde ført Rusland ind i den industrielle tidsalder (om end på bekostning af ti millioner myrdede bønder, *kulakkerne*), og nu forvandlede han landets fabrikker til gigantiske ammunitionsfabrikker, der var gearret til total krig i løbet af få måneder. Han etablerede en sovjetisk slagmarkstaktik, som ignorerede al strategi for angreb på mænd og materiel, når modstanderen var i overvældende undertal, uanset de altid store tab, som hans soldater måtte lide. Nogle gange virkede disse masseangreb; ofte mislykkedes de, altid med stor ødelæggelse af russiske mænd og maskiner. De sovjetiske succeser ved Stalingrad, Kursk og i slutningen af krigen syntes at bekræfte Stalins tilsyneladende militære lederskab, selv i Adolf Hitlers øjne.

Men Føreren og resten af omverdenen vidste ikke, at Stalins sejre blev givet til ham før hvert slag af forrædere i den tyske generalstab, som i samarbejde med Leopold Trepper, den jødiske leder af spionagenetværket "Det Røde Orkester", formidlede Hitlers planer til den sovjetiske overkommando. Som Winston Churchill påpegede, var den russiske revolution i høj grad et jødisk anliggende, og Josef Stalin - som jøder som Leon Trotskij og Grigorij Zinovjev opfattede som en åndløs, men fjælsom marionet - blev sat op som jødernes håndlanger for deres sovjetiske tyranni. Meget passende sad han mellem Zinoviev og en anden kommunistisk jøde, Lev Kamenev, i det første regerende triumvirat efter Lenins død.

Stalin, Churchill og Roosevelt var almindelige middelmådigheder med begrænset intelligens, som kun blev defineret af deres enorme appetit på personlig magt og prestige. Grådige politiske ikke-enheder er aldrig en mangelvare, og de er let tilgængelige for de jødiske aflyttere, som man ikke ser så ofte, og for hvem sådanne villige håndlangere er lige så almindelige, som de er fuldstændigt over-

flødige. Krigen betød forskellige ting for de verdensledere, der deltog i den. For Churchill var det simpelthen den mest givende mulighed for at tjene til livets ophold og undslippe økonomiske skandaler. For Roosevelt var det den eneste måde at komme ud af depressionen på og redde sin politiske eksistens. Stalin så det som sin bedste chance for at blive en ny Djengis Khan, hersker over en sovjetisk domineret planet. For disse mænd var Anden Verdenskrig blot et middel til at nå personlige mål, som ikke havde noget at gøre med fascisme, demokrati, civilisation eller nogen af de andre offentlige emner, som de pyntede deres private dagsordener med på bekostning af mange millioner mennesker.

De allierede ledere var ens på den måde, at de alle led af personlige problemer, som fordrejede deres adfærd. Churchill var en håbløs alkoholiker. Som alle storforbrugere var han en slem drukkenbolt, der blev ramt af paranoia og afhængighed af krigsførelse. F.D.R. havde været en fysisk stærk mand i Roosevelt-traditionen, indtil han blev ramt af polio i den tidlige voksenalder. Stødt af behovet for at virke stærk på trods af sin egen ydmygende svaghed overkompenserede han for og sublimerede sin frustration i udadrettet aggression. Stalin blev født med en deform, visnen arm, som han nærede dybtliggende følelser af mindreværd og hævn for, ligesom Shakespeares Richard III.

Det var de utilpassede og tilfældige, de forkrøblede psykopater, som nationernes skæbne blev overladt til. Churchill og Roosevelt var selv delvist jødiske, mens Stalin, en georgisk ikke-jøde, boede hos en jødisk familie (de kommunistiske Kagonovitj), giftede sig med en jødinde (Nadezhda Alliluyeva) og endda talte jiddisch. Den racemæssige forskel mellem de allierede og aksemagterne var således klart defineret i deres respektive lederskab. Som sådan er det umuligt at forstå Anden Verdenskrig, eller hele menneskehedens historie for den sags skyld, uden at værdsætte den rolle, jøderne spillede. Intet sted er dette mere tydeligt end i historien om Anden Verdenskrig, den logiske, uundgåelige, militære forlængelse af den nationalsocialistiske politiske kamp, som Adolf Hitler havde indledt mod dem tyve år tidligere.

For at forstå hans kamp skal man gøre sig klart, at det demokratiske Tyskland efter Første Verdenskrig var legeplads for jødiske kommunister, der fulgte Lenins diktum om, at den røde revolution i verden skulle føres gennem Riget. Det tyske folk sultede bogstaveligt talt ihjel i Münchens og Berlins gader, ude af stand til at finde rigtigt arbejde og taknemmelige for de underordnede, ofte nedværdigende jobs, der sjældent kom deres vej. Landets børnedødelighed steg kraftigt. Sult, ekstrem fattigdom, ungdomskriminalitet, kriminalitet, umoral, kulturelt forfald, politisk gadevold og socialt kaos var fremherskende. I mellemtiden blev jødiske jordspekulanter rige fra den ene dag til den anden ved at opkøbe enorme områder med fast ejendom, for det meste gårde, fra tyskere, der var blevet fattige på grund

af de katastrofale virkninger af den "store" krig. Dengang som nu dominerede jøder de fleste erhverv (især medicin, presse, kunst og regering), fordi tyskerne var blevet "lovligt" frataget deres rettigheder af Versailles-traktaten. Samtidig var den rådne Weimarrepublik i 1920'erne en blandet landhandel af marxistiske og kapitalistiske jøder, som ikke betragtede det forarmede tyske folk som andet end en ideologisk og økonomisk sæk. Hele stater og byer som Bayern, Berlin og Coburg blev overtaget af kommunistiske forbrydere, og stort set alle deres ledere - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner osv. var jøder.

Men de blev besejret af en folkebevægelse, som man aldrig havde set magen til før, da Adolf Hitler blev valgt til forbundskansler. Mange jøder forlod Tyskland og emigrerede til Sovjetunionen, Frankrig, England og USA, hvor de straks begyndte at agitere for en hævnkrig. Alle deres politiske og økonomiske investeringer i et permanent besejret Tyskland var fordampet med nationalsocialismens popularitet. Allerede i sommeren 1933, kun få måneder efter Hitlers valgsejr, blev der afholdt et massemøde i Madison Square Garden i New York af de mest magtfulde personer i den jødiske verden. Deres talsmand var Samuel J. Untermyer, et perfekt valg til det arbejde, de foreslog. Seksogtyve år tidligere havde Untermyer fået USA til at erklære Tyskland krig på trods af de fleste amerikaneres indvendinger. Han opnåede denne bemærkelsesværdige bedrift ved at betale en sort postbud, der truede Woodrow Wilson med skandale, på betingelse af, at den indiskrete præsident ændrede sin regerings ikke-krigsførende politik. (Den jødiske oprindelse af den amerikanske deltagelse i Første Verdenskrig er uigendriveligt beskrevet af de kendte forskere Andrew Collins og Chris Ogilvie-Herald).

Nu, i 1933, var den professionelle krigsmager i gang igen. Untermyer proklamerede "en hellig krig", som efterfølgende blev støttet af alle fremtrædende amerikanske jøder, mod det nye Tyskland. "Det, vi foreslår og allerede er nået langt med, er at gennemføre en rent defensiv økonomisk boykot, som vil underminere Hitler-regimet", sagde han, "og bringe det tyske folk til fornuft ved at ødelægge deres eksporthandel, som deres eksistens afhænger af."

Som svar på Untermyers "erklæring om hellig krig" mod et folk, der hidtil ikke havde gjort nogen fortræd, rasede den jødiske avis *Natscha Retsch* i bedste gammeltestamentlige tradition: "Krigen mod Tyskland vil blive ført af alle jødiske samfund, konferencer, kongresser, af hver enkelt jøde! Derved vil krigen mod Tyskland ideologisk oplive og fremme vores interesser, som kræver, at Tyskland ødelægges fuldstændigt. Faren for os jøder ligger i hele det tyske folk, i Tyskland som helhed, såvel som individuelt. Det skal gøres uskadeligt for altid."

Adolf Hitlers sidste vilje og testamente, som han underskrev på sin dødsdag den 30. april 1945, synes at bekræfte denne voldsomme ophidselse: "Det er usandt, at jeg eller nogen anden i Tyskland ønskede krig i 1939. Den blev udelukkende øns-

ket og tilskyndet af de internationale statsmænd, som enten var af jødisk oprindelse eller arbejdede for jødiske interesser."

Mere end 60 år senere omtalte jøderne stadig alle tyskere, uanset hvor jødiske eller anti-nazistiske nogle af dem måtte være, som medlemmer af "forbryderracen". Det var sådan, den canadisk-jødiske kongres fordømte chefhistorikeren for det canadiske justitsministeriums afdeling for krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, Ruth Bettina Birn, simpelthen fordi hun var en ikke-jødisk tysker, selv om hun retsforfulgte nationalsocialister!

Den første fase af Untermeyers "hellige krig" var en økonomisk boykot med det formål at ødelægge Tyskland med hjælp "fra vores millioner af ikke-jødiske venner" (*The New York Times*, 7. august 1933). Han omskrev en strategi, der er beskrevet i *The Protocols of the Learned Elders of Zion* (referat fra et hemmeligt møde mellem verdens ledere omkring begyndelsen af det 20. århundrede), hvor enhver ikke-jødisk nation, der gør oprør mod jødiske dagsordener, skal kvæles gennem økonomiske sanktioner. Disse skulle tjene som optakt til militære foranstaltninger i andre ikke-jødiske lande, hvor jøderne stadig udøver politisk (dvs. økonomisk) indflydelse. I punkt 3 i protokol VII står der: "Vi skal være i stand til at besvare enhver form for undertrykkelse med krig mod naboerne til det land, som vover at modsætte sig os".

Selv om det hysterisk og konsekvent er blevet stemplet som "en forfalskning" af den offentlige mening, er dokumentets ægthed ikke desto mindre blevet fastslået af jøderne selv. I sin bog *Beware of God: The Ultimate Paradox*, beskriver den sydafrikanske jødiske historiker David Ash "Protocols of the Learned Elders of Zion" som en sand advarsel til menneskeheden om, at jøder bruger bibelske læresætninger til at gribe magten og fremme deres egne mål (Parfrey, 405). I begyndelsen af 1980'erne etablerede en af de mest indflydelsesrige jøder i midten af det 20. århundrede, Armand Hammer, chef for det amerikanske Occidental Petroleum Corporation og politisk dukkefører for præsidenterne Nixon og Reagan, en international virksomhed sammen med andre jøder (mediemogulen Robert Maxwell, den israelske mangemillionær Shaul Eisenberg, Albert Reichmann, leder af verdens største ejendomsselskab osv.) Hammer omtalte skamløst denne milliardærklub af nogle af verdens mest magtfulde mænd som "The Elders of Zion" (Epstein, 322). Når alt kommer til alt, gentog zionismens verdensleder kun, hvad Untermeyer og punkt 3, nummer 7 i *Protokollerne* hævdede, da Chaim Weizman i 1941 fortalte Winston Churchill, at jøderne fik Amerika til at kæmpe mod Tyskland i Første Verdenskrig, og at de ville gøre det igen i Anden Verdenskrig (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

M. Raphael Johnson, ph.d., skriver, at Untermeyers boykot "ikke kun var en krigshandling i metaforisk forstand: Det var et veludformet middel til at ødelægge

Tyskland som politisk, social og økonomisk enhed. Det langsigtede formål med den jødiske boykot mod Tyskland var at ruinere landet med hensyn til de erstatningsbetalinger, som Tyskland blev pålagt efter Første Verdenskrig, og at holde Tyskland demilitariseret og sårbart. Boykotten var faktisk ret lammende for Tyskland. Jødiske forskere som Edwin Black har rapporteret, at den tyske eksport som reaktion på boykotten blev reduceret med 10 %, og at mange krævede beslaglæggelse af tyske aktiver i udlandet"(43). Alt dette blev lanceret mod et folk, hvis eneste "forbrydelse" indtil videre havde været at kritisere jøderne.

Men den verdensomspændende boykot mislykkedes, fordi nationalsocialismen gjorde Tyskland økonomisk uafhængig af deres internationale monetære netværk. Og ingen jøde behøvede at få at vide, hvad der ville ske, hvis andre ikke-jødiske folk vågnede op til den jødiske magt, sådan som tyskerne havde gjort. Desuden løste Hitler arbejdsløsheden og genoprettede velstanden i sit land, mens resten af den vestlige civilisation svælgede i en stor depression. Hvis hans eksempel blev fulgt i andre lande, ville jødernes internationale banknetværk, som var etableret af Rothschild-huset, bryde sammen.

Agitation mod Hitler i omverdenen op gennem 1930'erne bliver ikke kun tydelig i lyset af Untermeyers "krigserklæring" fra podiet i Madison Square Garden i New York. Frankrig havde en jødisk premierminister, Leon Blum, mens Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. baron Hore-Belisha, var Storbritanniens jødiske krigsminister og den mest højlydte krigsmager. Ikke overraskende gav Churchill ham en adelstitel for tjenester på vegne af det konspiratoriske "Focus". Så var der de sovjetiske jøder, hvis planer om at indføre en verdensregering blev truet af nationalsocialismens ideologiske appel langt ud over Tysklands grænser. Der var al mulig grund til at tro, at de samme arbejdende masser, som var blevet vundet væk fra marxismen og havde bragt nationalsocialismen til magten i Tyskland, ville gøre det igen i andre lande og for altid gøre en ende på Karl Marx' drøm om et internationalt "proletariatets diktatur" domineret af jøder.

Gennem deres ensidige fremstilling af Adolf Hitler i pressen og filmindustrien som menneskehedens værste fjende begyndte jøderne at skabe et psykologisk klima af had som deres forudsætning for væbnede fjendtligheder. Men 60 år efter deres aggressionserklæring i fredstid indrømmede selv den jødiske forfatter Lenny Brenner: "Før krigen proklamerede de zionistiske ledere en massiv international boykot mod den tyske regering. Denne aggressive politik hældte benzin på en allerede betændt situation, og den var derfor med til at starte Holocaust"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, en af F.D.R.'s "rådgivere" og leder af Zionist Organizations of America, sagde til *The Jewish Mirror* i New York den 3. oktober 1942: "Det jødiske folk er symbolet på denne krigs natur. Ingen andre. Intet andet. Det er alfa

og omega, begyndelsen og slutningen på hele sagen!" De 61 millioner dødsofre (for slet ikke at tale om de 240 millioner sårede, utallige millioner slaver i generationer under kommunismen og uerstattelige kulturskatte, der blev udslettet) som følge af den konflikt, han tager æren for i sit folks navn, gør dem til de mest blodbesudlede krigsforbrydere i hele menneskehedens historie.

